

Harmadik könyv

LEMONY SNICKET

❧ A REJTÉLYES LEVÉL ❧

A BALSZERENCSE ÁRADÁSA
III. könyv
A REJTÉLYES LEVÉL

írta:
LEMONY SNICKET

illusztrálta:
Brett Helquist

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2022

Kedves Olvasó!

Ha most találkozol először a Baudelaire árvák történetével, tudnod kell a következőket: Violet, Klaus és Sunny kedves és okos gyerekek, de az élet keserű csapások egész sorozatát zúdította rájuk. Sajnálom, de nem titkolhatom el, mennyi fájdalomról és bánatról számoltam már be eddig, és ez a kötet, amit most a kezeden tartasz, talán mind között a legszörnyőbb eseményekről szól. Ha nincs kedved hurrikánról, éhes piócákról, vészjelző fabrikálásáról, hideg uborkalevesről, szörnyű aljasságról és egy Csinos Csilla nevű öltöztetőbabáról olvasni, akkor ez a könyv nem neked való!

Én nem tehetek mást, híven beszámolok a Baudelaire árvák tragikus életútjáról, de te, Kedves Olvasóm, még meggondolhatod magad, és szépen visszahelyezheted ezt a könyvet oda, ahol találtad!

Kiváló tisztelettel:

Lemony Snicket

ELSŐ fejezet

A Baudelaire gyerekek, amint a Damoklesz-dokkban a csomagjaikon üldögéltek, vakációra készülő kis csapatnak tűnhettek, azonban valójában éppen Josephin néniükhöz utaztak. A „Zötyögő” gőzhajó átszállította őket a Fájdalom taván, és bárki úgy vélhette volna, hogy csakis kellemes, jó élet várhat a gyerekekre az új rokon mellett.

Sajnos a helyzet korántsem ez! Bár Violetre, Klausra és Sunnyra izgalmas és felejthetetlen élmények várnak, ezek egyáltalán nem olyanok, mint amit általában izgalmas és felejthetetlen élményen értünk. Vagyis általában nem a jó szerencse jellemzi, még csak nem is egy rodeó által nyújtott öröme, hanem olyasmi, amit az él meg, akit vérfarkas üldöz végig a tüskés bokrok között éjfélkor, egy kihalt tájon, ahol senki sincs, aki segíthetne! Bizony azt kell mondanom, Kedves Olvasóm, hogy ha örömteli és szórakoztató izgalmakra vágysz, akkor nem ezt a könyvet kellene olvasnod. Mert a Baudelaire árvák nyomorúságos

életére a legkevésbé sem jellemző a kacagás és a vidám élmények; nagyon is kevés boldogság jutott nekik osztályrészü. Magam is csak gyötrelmek árán veszem a kezembe a tollat, hogy írjak róluk! Egyetlen jótanácsot adhatok csak, Kedves Olvasóm: ha nem akarsz szenvedésről és tragikus eseményekről olvasni, tüstént tedd le ezt a könyvet, mert a következő fejezetben a balsors máris lecsap a Baudelaire árvákra!

– Nézzétek, mit hoztam nektek!! Mentolos cukorkát!

Poe bácsi, a felelősségteljes bankár örködött a gyerekek élete és vagyona fölött, amióta a szüleik meghaltak. Tulajdonképpen kedves ember volt, de hát ez aligha elég ebben a világban ahhoz, hogy valaki megmentsen másokat – főleg balszerencsés gyerekeket – a veszélytől. Bár születésük óta ismerte Violetet, Klaust és Sunnyt, mégsem tudta, hogy allergiásak a mentolra.

– Nagyon köszönjük!

Violet átvette a zacskót, és belekukkantott. Mint a legtöbb tizennégy éves, ő is túl jól nevelt volt ahhoz, hogy bevallja, a mentoltól azonnal csúf, fájó, vörös kiütések lepik el a testét. Emellett nem is szentelt túl nagy figyelmet a cukornak, mivel éppen az egyik találmányán gondolkodott. Aki jól ismerte Violetet, tudta, hogy lélekben megszue jár a valóságtól, mert éppen alkot. Mindig felkötötte ugyanis a haját, amikor olyan új szerkezeteken töprengett, amelyeket összeszerelhetne valami jó cél érdekében. Most például a „Zötyögő” nevű bárka motorjának átalakításán tűnődött, amivel megszüntethetné azt a csúf fekete füstöt, amit a gőzhajó pufogat ki a szürke vidékre.

– Milyen kedves! – Klaus, a középső Baudelaire gyerek rámosolygott Poe bácsira, de közben eszébe jutott, mi történne, ha csak egy falatot is bekapna a mentolos édességből. Rögtön úgy bedagadna a nyelve, hogy meg sem tudna

szólalni. Feltette hát a szemüvegét, és sajnálta, hogy Poe bácsi nem inkább valami olvasnivalóval lepte meg őket. Éppen nyolcéves volt, amikor a születésnap partiján először jelentkezett a mentolallergiája. Lelkes könyvimádó lévén azonnal összeszedett minden könyvet az allergiáról, és mindmáig jól emlékezett azokra a latin kifejezésekre, amelyekkel a tüneteit leírták.

– Sopp.

Sunny, mint rendszerint a kisbabák, még az idegenek számára érthetetlen, töredékes szókészlettel rendelkezett, ám ez a „sopp” például nagyon is jól kifejezte azt, hogy „bizonyára én is allergiás vagyok a mentolra, mint a testvéreim”. De ezt még egy felnőtt is nehezen fogalmazná meg. Persze az is lehet, hogy a „sopp”-pal Sunny azt akarta közölni, milyen szívesen megkóstolná a cukrot, hiszen bizonyára kemény és rágni való – amit négy éles fogacskája a legjobban szeret –, mivel azonban nem tudhatja, hogy nem lesz-e beteg tőle, inkább nem nyúl hozzá.

– Megehetitek a kocsiban, mialatt Füttyös nénikétek házához érkezünk.

Poe bácsi hosszan köhögött a zsebkendőjébe, mintha rettenetesen beteg lenne, de a Baudelaire gyerekek megszokták már, hogy a vele való beszélgetéseket köhögések és tüszentések szakítják félbe.

– A nénikétek sajnálja, hogy nem jöhetett elétek, de fél a mólón.

– Mitől fél?

Klaus szétnézett a hajók és a hozzájuk vezető pallók során.

– Mindentől fél, ami a Fájdalom távával van összefüggésben – magyarázta Poe bácsi. – A miértet, fájdalom, nem közölte velem, de úgy vélem, talán a férje halála miatt. Nos, Josephin nénikétek valójában nem vér szerinti

rokonotok, mivel ő a másod-unokatestvéretek sógornője, de nyugodtan szólítsátok csak Josephin néninek. Szóval a nénétek nemrégiben özvegyült meg, és azt hiszem, a férje hajóbaleset áldozata lett. Ilyesmit azonban nem ildomos megkérdezni. Na, keressünk egy taxit!

– Mit jelent az a szó? – kérdezte Violet.

Poe bácsi felhúzta a szemöldökét.

– Nem értelek, Violet! Egy tizennégy éves lánynak már tudnia kell, mi az a „taxi”! Olyan jármű, ami pénzért elvisz benneteket, ahová csak akarjátok. Gyertek, fogjunk egyet!

– Az „ildomos” – magyarázta Klaus – az „illik” régimódi alakja.

– Ó, köszönöm.

Violet Klaus felé bólintott, aztán egyik kezével felnyalábolta a bőröndjét, a másikkal pedig Sunnyt.

Poe bácsi leintett egy taxit a zsebkendőjével, és a gyerekek egyszeriben ott találták magukat a jármű hátsó ülésén, a bőröndjeik pedig máris a csomagtartóba kerültek.

– Most búcsúzom tőletek – komolyodott el Poe bácsi.

– Már régen a bankban kellene lennem, és attól tartok, ha elkísérlek benneteket Josephin nénihez, ma már semmit sem tudok dolgozni. Adjátok át szívélyes üdvözlétemet, rendszeresen fogunk találkozni... – Poe bácsi kénytelen volt megszakítani a szónoklatát, mivel köhögésroham fogta el, de aztán változatlan lendülettel folytatta: – Josephin nénétek nagyon izgul, hogy egyszerre három gyerekek kerül az otthonába, de biztosítottam róla, milyen jól neveltek vagytok. Vigyázzatok magatokra, és ne felejtsetek, bármikor felhívhattok, ha gondotok van. Meg vagyok győződve, hogy ezúttal minden rendben lesz!

Poe bácsi az „ezúttal” szónál jelentőségteljesen hunyorított, mintha a gyerekek hibája volna, hogy szegény Monti

bácsi meghalt. De őket annál sokkal jobban aggasztotta, milyen sorsuk lesz az izguló Josephin néninél, mint hogy ezzel törődtek volna.

– Viszlát! – mondta Violet Poe bácsinak, és belegyúrta a mentolcukorkás zacskót a zsebébe.

– Viszlát! – búcsúzott Klaus, utolsó pillantást vetve a Damoklesz-dokkra.

– Vu! – közölte Sunny is, és beleharapott a biztonsági övébe.

– Jó utat! Jó szerencsét! Amikor csak tehetem, gondolatban veletek vagyok!

Poe bácsi pénzt adott a taxisofőrnek, aztán búcsút intett a gyerekeknek, mihelyt a kocsí kigördült a dokkból és ráfordult a kockaköves, szürke útra. Boltok között autóztak a hegy felé. Az első egy kis fűszeres volt, az ajtaja mellett nagy halomba rakott citrommal és retekkel, a második egy használtruha-kereskedés, amit feltehetően éppen átépítettek, és kint felejtett táblák hirdették rajta, hogy: „Nahát! Milyen csinos!” Ezután egy étterem következett, az „Izgatott Bohóc”, neonfényekkel és labdákkal a kirakatában, majd olyan üzletek sorakoztak egymás mellett, amelyek legtöbbször fa- vagy fémredőnyök és rácsok zárták be.

– Alig van itt ember... – jegyezte meg csalódottan Klaus.
– Jó lett volna új barátokat szerezni...!

– Ne aggódjatok! Holtidény van, ennyi az egész!

A taxisofőr a tükörből nézett vissza rájuk. Magas, csontos alak volt, a szájában cigaretta lógott, miközben magyarázott:

– A Fájdalom tava nagyon népszerű, főidényben annyi itt az ember, hogy mozdulni se lehet! De ilyenkor épp olyan halott, mint a macska, amelyen hajnalban áthajtottam... Ha barátkozni akartok, akkor ki kell várnotok a jó időt!

Egy-két héten belül itt a Herman hurrikán is. Jó, ha rendszeren bespájzoltok mindenféle ennivalót!

– Hurrikán?! Itt a tónál?! – ámult el Klaus. – Eddig úgy tudtam, hogy hurrikánok csak az óceán partján pusztítanak.

– Egy akkora vízen, mint a Fájdalom tava, sok minden előfordul – folytatta a sofőr. – Bevallom, nem szeretnék itt lakni a hegytetőn! Ha beáll a szeles idő, alig lehet lejutni innen a városba!

A gyerekek kinéztek a kocsis ablakán, és az utolsó kanyar után, amely fölvezetett a hegy tetejére, leláttak a völgybe, a városra. A kockaköves út kígyóként kanyargott az aprócska doboznak látszó házak között, és a Damoklesz-dokk nagy tere tenyéryninek tűnt csupán, hangyaméretű emberekkel. A dokk a Fájdalom tavának tintakék vizénél ért véget, amely úgy uralta a tájat, mintha szörnyűséges rém lenne, amely tátott szájjal vár áldozataira. A gyerekeket valósággal hipnotizálta a látvány.

– Iszonyú nagy ez a tó, és borzasztó mélynek látszik! – suttogta Klaus riadtan. – Most már értem, miért fél tőle Josephin néni.

– A hölgy, aki itt lakik, fél a tótól? – érdeklődött a sofőr.

– Legalábbis ezt mondták – bólintott Violet.

A vezető értetlenül ingatta a fejét, és megállította a kocsit.

– Akkor hogy bírja ki itt?

– Mit hogy bír? – nézett a férfitra értetlenül Violet.

– Még sosem jártatok nála? – kérdezte a sofőr.

– Nem – válaszolt Klaus. – Most találkozunk Josephin nénivel először.

– Hát ha a ti Josephin nénétek fél a tótól, nem hiszem, hogy kibírja ebben a házban.

– Miért?

Klaust kezdte izgatni a válasz.

– Nézzetek körül! – javasolta felelet helyett a sofőr, és kiszállt a volán mögül.

A gyerekek követték a férfit, és szemügyre vették a házat. Először csak a bejáratot látták, amely alig volt nagyobb az autónál, és néhány pillanatig úgy tűnt, hogy nincs is itt más, mint ez a kis kalyiba. Ám amint közelebb léptek az ajtóhoz, megpillantották az épület többi részét is. Olyan volt, mintha valaki dobozokat hányt volna egymásra, amelyeket aztán vastag acélgerendákkal támasztott alá. A ház a mélység fölött „lebegett” tartóvasain, amelyek mint a pók lábai, a sziklákba mélyedtek. A gyerekeknek úgy tűnt, mintha minden pillanatban megküzdene a fennmaradásért.

Amíg báméskodtak, a taxisofőr kirakta a holmijukat a csomagtartóból, aztán vidám dudaszóval elbúcsúzott tőlük, és máris gördült lefelé a meredek úton. De nem nézhettek utána sokáig, mert a ház ajtaja kitárult, és egy sápadt hölgy tekintett rájuk kedvesen. Hófehér haját magas kontyban viselte a feje búbján, és bágyadtan elmosolyodott.

– Isten hozott benneteket! Én vagyok Josephin néni.

– Kezét csókolom... – köszönt Violet udvariasan, és óvatosan új gyámjuk felé lépett. Klaus és Sunny szorosán követték nővérüket. Olyan vigyázva mozogtak, mintha tojáson járnának, nehogy egy hirtelen mozdulattól megbillenjen a ház egyensúlya. Elképzelni sem tudták, hogyan lakhat itt valaki, aki fél a tótól, hiszen ez a ház látszólag bármelyik pillanatban a mélybe zuhanhat.

MÁSODIK fejezet

— Ez a fűtés kazánja. – Josephin néni óvatosan hozzáérintette hosszú, vékony mutatóujját a szerkezethez. – Ne nyúljatok hozzá, nagyon kérlek benneteket, bármennyire is úgy találjátok, hogy hideg van idebent! Nem használom, mert félek, hogy felrobban, ezért aztán előfordul, hogy az esték meglehetősen hűvösek a házban.

Violet és Klaus elkomorodva néztek egymásra, Sunny pedig aggódalmasan figyelte a testvéreit. Josephin néni körbevezette őket új otthonukban, és ahogy magyarázott, kiderült, hogy nénjük nemcsak a tótól,

hanem gyakorlatilag mindentől fél. Még a lábtörlőtől is tartott, hiszen bárki elbotolhat benne, és akkor akár ki is törheti a nyakát. A heverő a nappaliban különösen veszélyes darabnak számított, mert ha összedől, maga alá temeti gyanútlan áldozatát.

– És itt a telefon – sóhajtotta Josephin néni a készülékre mutatva. – Csak vészhelyzetben szabad használni, mert árammal működik!

– Ez így van! – helyeselt egyet Klaus készségesen. – Elég sokat olvastam az elektromosságról, az áram valóban veszélyes, de egy telefontól nincs mit tartani!

Josephin néni a fejéhez kapott, mintha ráugrott volna valami.

– El ne higgy mindent, amit olvasol!

– Én készítettem már telefont – próbálta nyugtatni nénjüket Violet. – Ha akarja, szívesen megmutatom, hogy működik, és akkor rájön, hogy nem okozhat semmi bajt.

– Ezt nem hiszem! – tiltakozott Josephin néni fagyosan.

– Hodó! – ajánlotta Sunny; ezzel talán azt akarta kifejezni, milyen szívesen beleharap a készülékbe, bebizonyítandó, hogy az teljesen ártalmatlan.

– Hodó? – Josephin néni rácsodálkozott a szóra, aztán erősen elgondolkozott. Végül a gyerekekhez fordult. – Mi az, hogy „hodó”? Ismerem egy kissé az anyanyelvemet, de még sohasem hallottam. Valami idegen nyelven van?

– Ó, nem – magyarázta Klaus, miközben fölemelte a kis-húgát. – Sunny még nem tud beszélni, ez csak olyan babanyelv.

– Nos, akkor majd megtanítom beszélni. – Josephin néni határozottan nézett rájuk. – Nektek sem fog ártani, ha jobban megismerkedtek az anyanyelvetekkel! A nyelvtan a legcsodálatosabb dolog a világon, ugye egyetértünk?

A gyerekek egymásra néztek, Violet véleménye szerint a feltalálói tevékenység, Klaus számára az olvasás, Sunny-nak pedig a rágcválás jelentette a legcsodálatosabb dolgot az életben. A nyelvtant... a maga szabályaival, amelyek a beszélt és írott nyelv törvényszerűségeivel foglalkoznak, legfeljebb annyira kedvelték, mint a banános keksz, vagyis: „ha nincs jobb, ez is megteszi” alapon. Ellenkezni Josephin néniel azonban udvariatlanság lett volna, éppen az első napon, ezért Violet komolyan bólintott.

– Mindig is szerettük a nyelvtant.

Josephin néni halvány mosollyal, elégedetten nyugtázta a választ.

– Akkor most megmutatom a szobákat, és a házzal való ismerkedést vacsora után folytatjuk. Ha kinyitjátok az ajtót, itt lökjétek meg. Sose használjátok a kilincsgombot. Félek, hogy egyszer darabokra török, és megsérti a szememet!

A gyerekek kezdték azt hinni, hogy ebben a házban semmihez sem szabad nyúlni, mégis hálásan pillantottak a néniükre, belökték az ajtót, és beléptek a tágas, szépen berendezett szobába. Tiszta fehér falak fogadták őket, és halványkék szőnyeg a padlón. Két nagy és egy kis gyerekágy várt rájuk, mindegyiken kék takaróval, és mellettük éjjeliszekrények. A szobából egy gardrób nyílt, ahová a ruháikat akaszthatták. Kis ablak tárult a világra, alatta néhány közepes méretű bádogédény álldogált.

– Sajnálom, hogy egy szobában kell laknotok – röstelkedett Josephin néni –, de ez a ház eléggé aprócska. Igyekeztem mindent beszerezni, amire szükségetek lehet, és remélem, hogy jól érzitek majd magatokat itt.

– Máris jól érezzük magunkat! Köszönjük, Josephin néni!

Violet bevonszolta a bőröndjét a szobába.

– Van egy kis ajándék mindhármótoknak az éjjeliszekrényben.

Nénjük kedvesen nézett rájuk, és ők elcsodálkoztak. Réges-régen nem kaptak már ajándékot!

– Tessék, Violet, ez a tiéd!

Josephin néni boldogan adott át neki egy játék babát, egy csomó ruhával, amelyekbe öltöztetni lehetett.

– Ugye édes? Csinos Csillának neveztem el, tetszik?

– Nagyon is!

Violet átvette a babát, hevenyészve megsimította a fejét, miközben hálás mosolyt erőltetett az arcára. Tizenégy éves lányok már nem játszanak öltöztetőbabával, ő egyébként sem töltötte soha az idejét ilyesmivel, mert nem érdekelték a babák.

– Nézd, Klaus, pompás ez a vasút, ugye? Összerakhatod valamelyik sarokban.

Klaus nézte a vasútmodellt, és igyekezett olyannak látszani, mint aki alig várja már, hogy nekiálljon összeállítani a síneket. Pedig ha valamit nem állhatott, az éppen ez a játék volt. Az ember órákat küzd azzal, hogy megtalálja az egymáshoz illő darabokat, aztán bámulhatja, amint a vonat körbe-körbeszaladgál minden cél és értelem nélkül. Hát ezt nem Klausnak találták ki!

– Végül pedig a kis Sunnynak egy szép csörgő! Hallod, milyen kedves hangja van?

Sunny elővillantotta mind a négy éles fogacskáját, amit akár a tetszés jelének is vehetett egy idegen, de a testvérei jól tudták, mennyire utálja az ilyesmit, és milyen ideges lesz az efféle zajoktól. Amikor még fél éves sem volt, kapott egy csörgőt, de egyáltalán nem sajnálta, hogy odaveszett a házukat és az életüket elpusztító nagy tűzben.

– Milyen nagylelkű! – Violet komolyan gondolta, és meg sem fordult a fejében, hogy felvilágosítsa nénjét a tévedéseiről. – Köszönjük a szép ajándékokat!

– Nagyon örülök nektek – mondta Josephin néni. – Anynyira szeretem a nyelvtant, és olyan jó lesz megosztani veletek mindazt a sok örömet, amit évek óta a nyelvtan jelent nekem! Úgy látom, okos gyerekek vagytok. De azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most kipakoltok, aztán megvacsorázunk! Nos, akkor a közeli viszontlátásra!

– Elnézést, csak egy pillanat... – Klaus kérdően nézett Josephin néni felé. – Mire valók ezek a kis bádogedények?

Josephin néni kihúzta magát, és lesimította a hálóval összefogott kontyát.

– Azok? A betörők ellen! Gondolom, ti is féltetek a betörőktől! Helyeztetek az ajtó elé éjszakára, s ha a rabló be akar jönni, beléjük lép, és felébreszt benneteket a csörömpölés...

– És mit tegyünk, ha szembekerülünk egy dühös betörővel? Szerintem biztonságosabb, ha az ember észre se veszi az ilyesmit!

Violet kíváncsian várta a választ, de Josephin néni egészen szürkévé vált a rémülettől.

– Dühös betörő?! Ó istenem! Dühös betörő?! Azt akarod, hogy még jobban féljünk, mint eddig?!

– Jaj, dehogyis! – tiltakozott Violet, és nem mondhatta, hogy a betörőtémát nem ő találta ki, hanem a néni hozta fel. – Eszembe se jutott, hogy bárkit ijesztgessek!

– Akkor ne beszéljünk erről többet! Találkozunk a vacsoránál pár perc múlva!

Josephin néni még egy aggódó pillantást vetett a bádogedényekre, mintha máris betörő állna rajtuk, aztán kiestett a szobából.

A gyerekek csöndben megvárták, amíg a lépései elhalnak a lépcső aljában, csak akkor szólaltak meg.

– Csinos Csilla a tiéd lehet, Sunny. Úgy látom, elég kemény, jól lehet rágcsálni.

Violet odaadta húgocskájának a babát.

– Én meg szívesen neked adom ezt a vasutat – ajánlotta Klaus. – Talán hasznodra lesz alkatrészként valamelyik találmányodnál.

– És neked marad a csörgő... Ez nem igazságos! – ellenkezett Violet.

– Ato!

Sunny bizonyára azt akarta mondani, hogy az életükben az utóbbi időben nem nagyon érvényesül az igazságosság. Keserű mosollyal néztek hát a tárgyakra. A sors nem törődött azzal, hogy igazságos-e a szüleik elvesztése vagy a gonosz Olaf gróf praktikái, amivel a vagyonuk megkaparintásáért üldözi őket. Éppen hogy igazságtalan volt velük szemben az otthontalanság, mert rokontól rokonig vándoroltak, miközben egymás után küzdöttek meg a szerencsétlenségekkel. Mintha olyan buszon ültek volna, amelyik csak a baj és a nyomorúság megállóiban áll meg, hogy felengedje ezeket.

És végül igazságtalan volt természetesen az is, hogy Klaus egyetlen játéka új otthonukban egy csecsemőknek való csörgő lett.

– Josephin néni bizonyára sokat dolgozott ezen a szobán – mondta végül Violet. – Jószívűnek látszik. Nincs okunk panaszra, még magunk között sem!

– Igazad van! – Klaus megrázta a csörgőt, mintegy nyomatékositva szavait. – Nem panaszkodunk!

– Iig! – Sunny nagyon határozottan kiáltotta ezt, és bizonyára teljes mértékben egyetértett a testvéreivel.

Klaus az ablakhoz lépett, és kinézett a szürkületbe. A nap már félig lebukott a Fájdalom tavának tintaszínű vize mögött, feléledt a szél, aminek hűvösségét még a csukott ablakon át is érezni lehetett.

– Mégis szeretnék panaszzkodni!

Klaus szavai azonban belevesztek Josephin néni kiáltásába:

– Vacsora! A leves tálalva van!

Violet békítően Klaus vállára tette a kezét, amitől az egy kicsit megnyugodott, aztán szó nélkül levonultak az alsó szintre, és beléptek az ebédlőbe. Josephin néni négy főre terített, Sunny székére párnát tett, és a fal mentén ott sorakoztak a kis bádogedények, nehogy a betörők megpróbálják elrabolni az ételüket.

– Általában – magyarázta Josephin néni – a „leves tálalva” kifejezés nincs szoros összefüggésben a levessel. Csak azt jelenti, hogy kész az ennivaló. Jelen esetben azonban szó szerint is igaz, mivel levest készítettem.

– Ez csodás! – lelkesedett Violet. – Nincs jobb, mint a forró leves egy hideg estén.

– Hát ez valójában nem forró – csóválta a fejét a néniük. – Sosem főzök meleg ételt, mert félek bekapcsolni a tűzhelyet. Ki tudja, mikor robban fel?! Hideg uborkaleves a vacsora.

A gyerekek alig tudták leplezni csalódottságukat. A hideg uborkaleves nagyon kellemes étel forró nyári napokon. A legjobban akkor esett, amikor meglátogattam egy barátomat Egyiptomban a kígyófarmján. A jól elkészített uborkalevesnek enyhe mentolos íze van, nagyon frissítő, mintha az ember egyszerre enne és inna valamit. Egy barátságtalan, hideg estén azonban éppen annyira kívánatos, mint ablakos tótnak, aki a hátán viszi az üveget, a hanyatt esés.

A gyerekek szótlánul foglaltak helyet az asztal körül, és csak Sunny fogacskái csattogtak a kanálon, miközben megpróbálták magukba erőltetni a dermedtően hideg ételt. Bizonyára tudjátok, milyen szörnyen unalmasan hosszú a vacsora, ha az ember nem beszélgethet közben, így el tudjátok képzelni, mit álltak ki a gyerekek, mire végre Josephin néni megtörte a csöndet.

– Drága férjemnek és nekem nincsenek gyerekeink, mert féltünk gyereket vállalni. De azért szeretném, ha tudnátok, mennyire örülök nektek! Olyan magányosan élek itt, egyedül a hegytetőn! Ezért amikor Poe úr írt, hogy milyen baj ért benneteket, nem akartam, hogy ugyanolyan sorsra jussatok, mint én, amikor elvesztettem életem párját, Ike-ot!

– Ike-nak hívták a férjét? – kérdezte csöndesen Violet.

Josephin néni bólintott, és mintha csak magának beszélne, elmerengve folytatta:

– Ike nem csupán férj, hanem jó barát és kitűnő társ volt... Együtt örültünk a nyelvtan szépségeinek, és nem ismertem mást, aki úgy tudott volna fütyülni keksszel a szájában, mint ő.

– Ez anyának is nagyon jól ment! – lelkesedett Klaus. – Mozart tizennegyedik szimfóniája volt a specialitása.

– Ike-é Beethoven negyedik kvartettje! – vágta rá Josephin néni. – Úgy látszik, ez családi jellemvonás!

– Sajnálom, hogy nem ismerhettük. Csodálatos ember lehetett – sóhajtotta Violet.

– Az is volt. Csodálatos!

Josephin néni szórakozottan kavargatta a levesét, és meg is fújta, mintha nem volna már így is borzasztóan hideg.

– Szörnyen fáj, amikor meghalt, mintha elvesztettem volna életem mindkét értelmét.

– Kettőt?!

Violet elcsodálkozott, de a néni nem véletlenül mondott „kettőt”.

– Ike volt az egyik, és a Fájdalom tava a másik. Persze ez utóbbit nem vesztettem el valójában, hiszen odalent van a völgyben. Itt nőttem fel, minden áldott nap úsztam benne, ismerem minden részét, tudom, melyik strandon puha a homok, és melyik van tele sziklával. Tudom, milyenek a szigetek a közepén, és nem maradt előttem rejtve barlang a partjain. Ez a tó olyan volt nekem, mint a legjobb barátom. De amikor elragadta tőlem Ike-ot, megváltozott bennem valami, nem merek azóta a közelébe se menni! Nem úszom benne soha többé, még a róla szóló könyveimet is eldugtam. Egyetlen dolog maradt belőle a számomra, a könyvtárszoba ablaka, ahonnan még képes vagyok ránézni. Gyönyörű onnan a kilátás...

– Könyvtár? Van könyvtár a házban?!

Klaus szeme felragyogott.

– Hogyne lenne. Hol tartanám a nyelvtankönyveimet? Ha végeztetek a lelussal, megmutatom.

– Én már végeztem! – jelentette be Violet.

– Iks! – gügyögte Sunny, de Josephin néni megcsóválta a fejét.

– Értelmetlen szó, kicsim! „Iks”, ennek semmi értelme. Mondd szépen, hogy „köszönöm, én is befejeztem a vacsorát”!

– Iks!!

– Ó, istenem! Hát senki se tanított téged?!

Ez még egygyel több ok, hogy a könyvtárba menjünk! Gyertek, gyerekek!

Maguk mögött hagyva félig üres leveses csészéiket, a gyerekek követték Josephin nénit a hallon át, gondosan ügyelve arra, nehogy megérintsenek bármit is, amitől

nénjük óvta őket. Végül megálltak egy teljesen átlagos kinézetű ajtó előtt. Josephin néni kinyitotta, és a gyerekek végre beléphettek a szobába, ami mindennek volt nevezhető, csak átlagosnak nem. Az alapterülete ugyanis nem négyszöget, hanem oválist formált, és a falait polcok tucatjai borították, mindegyik tömve a nyelvtanról szóló könyvekkel. Itt állt a főnevek többkötetes enciklopédiája fapolicokon, amelyek a fal görbületét követték. Az igék történetének vastag kötetei fényesre pucolt fémszekerényekben terpeszkedtek. A legérdekesebbek azonban az üvegezett vitrinek voltak, amelyekben a melléknevek kézikönyvei foglaltak helyet éppen úgy, mintha múzeumban vagy könyvüzletben lennének kiállítva. A helyiség közepén néhány kényelmes karosszék hívogatta a látogatót, mindegyikhez lábzsámoly tartozott, hogy még kellemesebb legyen az olvasás.

A gyerekek figyelmét azonban az ovális könyvtár másik végében nyíló ablak vonta magára. A padlótól a mennyezetig érő hatalmas ablak – valójában üvegfal – uralta a szobát, mivel valóban páratlan kilátást nyújtott a Fájdalom tavára. Ahogy a gyerekek közelebb léptek, olyan érzésük támadt, mintha madárként repülnének a tó sötét tükre fölött.

– Csak innen vagyok képes ránézni... – Josephin néni a könnyeivel küszködött. – Csak ilyen messziről. Ha közelebb megyek, azonnal eszembe jut az utolsó piknik, amit drága Ike-ommal a tó partján tartottunk. Figyelmeztettem, hogy legalább egy órát kell várnia evés után, csak aztán mehet úszni, de nem hallgatott rám. Negyvenöt perc múlva már a vízben volt, azt hitte, ennyi elég...!

– Görcsöt kapott? – kérdezte Klaus tudományos érdeklődéssel. – Gyakran előfordul, ha az ember hirtelen beugrik a vízbe.

– Ez csak az egyik ok. De a Fájdalom tavában létezik más ok is. Ha nem vársz legalább egy órát evés után, akkor a piócák megérik rajtad az ételszagot, és támadnak!

– Piócák?!

Violet önkéntelenül megborzongott.

– Piócák – bólintott Klaus. – Olyanok, mint a kukacok. Teljesen vakok, vízben élnek, és vért szívznak.

– Uhh! Ez szörnyű! – sikkantotta Violet.

– Suh! – mondta Sunny is teljes meggyőződéssel, amivel valószínűleg azt akarta mondani, hogy minek megy bele valaki olyan vízbe, ami tele van piócákkal?!

– A Fájdalom tavának piócái különböznek a többi piócától – magyarázta Josephin néni. – Hat sor foguk van, és a szaglászuk rendkívül éles. A legkisebb ennivaló-darabkát is megérik már nagyon messziről. Általában teljesen ártalmatlanok, kis halakon élnek. De ha ételszagot éreznek az emberen, akkor körbeveszik, rárontanak és... és...

Josephin néni nem bírta tovább visszafojtani a könnyeit. Elővett egy halvány rózsaszín zsebkendőt, és belezokogott.

– Sajnálom, gyerekek! Helytelen úgy befejezni a mondatot, hogy „és... és...”. De annyira felkavar, ha Ike halálára gondolok...

– Borzasztóan sajnáljuk, hogy erről kérdeztük – sóhajtott együttérzően Klaus. – Nem akartunk fájdalmat okozni.

– Már minden rendben. – Josephin néni belefújta az orrát a zsebkendőbe. – Egyébként szeretek Ike-ről beszélni. Például elmesélni, mennyire szerette a napsütést. Úgy gondolom, akárhol van most, ott ragyogva süt a nap. Sajnos senki nem tudja, mi történik velünk a halál után, de jólesik úgy gondolni imádott férjemre, mint aki meleg helyre távozott, nem gondoljátok?

– De, azt hiszem, így igaz... – Violet szeretett volna ennél többet, barátságosabbat mondani, de mivel csak néhány

órája ismerte a nénit, nem tudhatta, mivel vidíthatná fel. – Josephin néni... – kezdte végül félénken – nem gondolt még arra, hogy elköltözik innen? Talán távol a tótól jobban érezné magát.

– Természetesen magával tartanánk! – tette hozzá gyorsan Klaus.

– Ez lehetetlen – csóválta meg a fejét a néni. – Rettenetesen félek az ingatlanügynököktől. Képtelen lennék eladni ezt a házat!

A gyerekek titokban, hogy Josephin néni észre ne vegye, összenéztek. Még sosem hallottak olyat, hogy valaki féljen az ingatlan-adásvétellel foglalkozóktól.

Kétféle félelem létezik, az egyiknek van valóságos oka, a másiknak nincs, racionális és irracionális félelemnek nevezzük ezeket. Például az, hogy a Baudelaire gyerekek félnek Olaf gróftól, racionális félelem, mert teljesen valóságos oka az, hogy a gróf gonosz és gátlástalan. De az, hogy a citromos nápolyitól tartsanak, teljesen irracionális, mivel erre aztán semmi okuk – hiszen a citromos nápolyi finom étel annak, aki szereti, és nem okoz kárt senkiben. Az is racionális félelem, ha valaki ágy alá bújt szörnyetegtől retteg, hiszen előfordulhat ilyesmi – bár nem túl gyakran. De hogy valaki az ingatlanügynöktől remegjen, ez teljesen okatlan, tehát irracionális félelem. Az ingatlanügynök ugyanis nem akar mást, csak segíteni a házak adásvételében. Ez a munkája, amiért pénzt kap. A legrosszabb, amit az emberrel tehet – leszámítva rút, sárga kabátjának látványát –, hogy megpróbál rád erőltetni egy förtelmes házat, ami semmiképpen sem tetszik neked.

Amint Violet, Klaus és Sunny lenéztek az alattuk elterülő tóra, és elképzelték új életüket Josephin néni mellett, eltöltötte a szívüket valami megmagyarázhatatlan félelem, amiről bizony nehéz lenne megmondani, hogy racionális

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vagy irracionális – inkább előérzetnek lehetne nevezni –, hogy a balszerencse hamarosan rájuk talál. Egyrésztől irracionális volt a rossz érzés, hiszen Josephin néni kedves teremtésnek látszott, és Olaf grófnak szerencséire nyoma veszett, de másrésztől a Baudelaire gyerekekkel már anynyi rossz történt rövid életük során, aminek alapján egészen racionálisnak látszott, hogy megérezzék a rájuk várakozó bajt.